

Cuprins

Un OZN aterizează în Kushiro.....	9
Peisaj cu fier de călcat.....	37
Toți copiii Domnului dansează.....	63
Thailanda	91
Broscanul salvează Tokyo	121
Plăcintă cu miere	153

MURAKAMI HARUKI

După cutremur

Traducere din limba japoneză
și note de Iuliana Oprina

POLIROM
2014

— Am înțeles, a zis Nimit și a dat mai tare. Era *I Can't Get Started*, în interpretarea pe care o ascultase mult pe vremuri.

— Howard McGhee la trompetă, Lester Young la saxofon alto, a murmurat Satsuki ca pentru ea. Da, e JATP.

Nimit a privit chipul femeii din oglinda retrovizoare.

— Doamnă doctor, vă pricepeți la jazz. Să înțeleg că vă place?

— Tatăl meu era un fan înfocat al jazzului. Ascultam foarte mult când eram mică. Punea aceleași discuri de mai multe ori și mă îndemna să învăț numele artiștilor. Dacă le spuneam fără greșală, primeam prăjituri. De aceea mi le amintesc foarte bine și acum. Bine, e vorba doar de jazz vechi; nu cunosc deloc muzicienii noi. Lionel Hampton, Bud Powell, Earl Hines, Harry Edison, Buck Clayton...

— Și eu ascult doar jazz vechi. Cu ce se ocupa tatăl dumneavoastră?

— Era medic și el. Medic pediatru. A murit la puțin timp după ce am intrat la liceu.

— Îmi pare rău, zise Nimit. Acum mai ascultați jazz, doamnă doctor?

Satsuki a clătinat din cap.

— N-am mai ascultat de foarte mult timp. Soțului meu nu-i plăcea deloc jazzul. Asculta în exclusivitate operă. Aveam acasă o combină muzicală superbă, dar când puneam altceva decât operă, se strâmba

cumplit. Cred că împătimiții de operă sunt cei mai obtuzi oameni din lume. M-am despărțit de el și, dacă ar fi să nu mai ascult operă până mor, nu cred că i-aș duce vreodată dorul.

Nimit a dat ușor din cap, dar nu a spus nimic. Ținea volanul liniștit, cu privirea atentă la drum. Avea o manieră de a conduce foarte plăcută. Își fixa mâinile pe volan în exact același loc și același unghi. A urmat *I'll Remember April*, de Erroll Garner, un alt cântec drag lui Satsuki. *Concert By The Sea*, al lui Garner, era unul dintre discurile preferate ale tatălui său. Satsuki a închis ochii și s-a cufundat în amintiri vechi. Totul mersese bine până să se îmbolnăvească de cancer și să moară tatăl ei. Nu se întâmpla nimic rău. Apoi luminile de pe scenă s-au stins deodată și până să apuce să realizeze că tatăl ei nu mai era, totul s-a îndreptat într-o direcție greșită. Parcă începuse o poveste complet nouă, cu un fir epic diferit. La nici o lună de la moartea lui, mama ei se descotorosise de combina muzicală cea mare și de colecția de discuri cu jazz.

— Din ce parte a Japoniei sunteți?

— Din Kyoto, a răspuns Satsuki. Dar am locuit acolo până la optsprezece ani, iar de atunci nu m-am mai întors.

— Kyoto nu este foarte aproape de Kobe?

— Nu este departe, dar nici foarte aproape. Cutremurul n-a provocat pagube prea mari.

Nimit a virat pe banda rapidă, a depășit câteva camioane încărcate cu vite, s-a distanțat ușor de ele, apoi a revenit pe prima bandă.

— Asta este bine. Au murit foarte mulți oameni în cutremurul din Kobe de luna trecută. Am văzut la știri. Este un lucru foarte trist. Nu aveți cunoscuți acolo?

— Nu, nu știu pe nimeni acolo, zise ea. Însă nu acesta era adevărul. *Bărbatul acela* locuia în Kobe.

Nimit a tăcut un timp, apoi a întors puțin capul către ea și a zis:

— Cutremurele sunt un lucru foarte straniu. Noi suntem ferm convinși că pământul de sub picioarele noastre este solid și imobil. Avem chiar și expresia „a fi cu picioarele pe pământ”. Până când, într-o bună zi, realizăm dintr-odată că lucrurile nu stau așa. Pământul și stâncile, care ar trebui să fie solide, se înmoaie cu totul, ca un lichid. Așa am auzit la știri, la televizor. „Lichefiere” să-i fi spus? Din fericire, în Thailanda nu sunt cutremure mari.

Satsuki s-a rezemat de spetează și a închis ochii, ascultând în tăcere melodiile lui Erroll Garner. Bine-ar fi dacă *individul acela* a fost prins și strivit complet sub ceva greu și tare, și-a zis ea. Sau dacă

I-a înghițit pământul lichefiat. *Asta este exact ceea ce sper de mult timp încoace.*

Mașina condusă de Nimit și-a atins destinația la ora trei după-amiaza. La amiază opriseră într-o zonă de servicii de pe autostradă ca să ia o pauză. Satsuki băuse o cafea făinoasă și mâncase doar o jumătate dintr-o gogoasă dulce. Urma să-și petreacă săptămâna la un hotel de lux dintr-o stațiune din munți. În fața șirului de clădiri se întindea o vale prin care susura un pârâu. Pantele erau încărcate cu flori frumoase în culori primare, iar păsările ciripeau ascuțit, zburând dintr-un copac într-altul. Ea fusese cazată într-o vilă separată. Avea o baie spațioasă și luminoasă, pat cu un baldachin elegant și room-service douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. În hol era un colț de închirieri de unde se puteau împrumuta cărți, CD-uri sau casete video. Arăta impecabil și se vedea că totul fusese aranjat cu mulți bani.

— Astăzi sunteți probabil obosită după drumul lung. Vă recomand să vă odihniți. Revin mâine dimineață la ora zece și vă duc la piscină. V-aș ruga doar să aveți pregătite un prosop și costumul de baie.

— La piscină? Dar hotelul are una, chiar mare. Cel puțin așa am înțeles...

— Piscina hotelului este aglomerată. Din câte am înțeles de la domnul Rapaport, sunteți o înotătoare serioasă și am căutat

prin apropiere un loc în care să puteți face bazine cum trebuie. Se achită o taxă de intrare, însă nu este o sumă prea mare. Sunt convins că o să vă placă.

John Rapaport era prietenul american al lui Satsuki, care îi aranjase șederea în Thailanda. Cutreiera Asia de Sud-Est ca trimis special încă de pe vremea în care khmerii roșii făceau vâlvă și cunoștea bine și Thailanda. El i-l recomandase pe Nimit ca șofer-ghid. „Tu nu trebuie să te gândești la nimic. Taci, lasă totul în seama lui Nimit și totul o să fie bine. E un om extraordinar”, îi spusese Rapaport, pe un ton șăgalnic.

— Am înțeles. Mă las pe mâinile duminiciale, i-a zis ea lui Nimit.

— Atunci ne revedem mâine dimineață, la ora zece.

Satsuki și-a desfăcut bagajele, și-a netezit rochiile și fustele și le-a agățat pe umerase, apoi s-a schimbat în costum de baie și s-a dus la piscină. Nimit avusese dreptate, nu era un bazin în care să poți înota cum trebuie. Avea formă de tărtăcuță, în mijloc era amenajată o cascadă frumoasă, iar în partea mai puțin adâncă, o droaie de copii își aruncau mingea de la unul la altul. Satsuki a renunțat să mai înoate, s-a tolănit sub umbrela de soare, a comandat un Tio Pepe cu Perrier și a continuat să citească noul roman al lui John Le Carré. Când a obosit, și-a

tras pălăria pe față și a dormit puțin. A avut un vis scurt, în care îi apărea un iepure. Stătea într-un coteț împrejmuț cu sârmă și tremura. Era miezul nopții și părea să simtă că se apropie ceva. La început, l-a văzut din afară, dar, la un moment dat, ea însăși s-a transformat în acel iepure. A reușit să deslușească în beznă acel *ceva*. După ce s-a trezit, a rămas cu un gust neplăcut în gură.

Știa că *acel individ* locuia în Kobe. Îi știa și adresa și numărul de telefon. Nu îi pierduse niciodată urma. Imediat după cutremur, Satsuki a telefonat la el acasă, însă numărul nu s-a format. Bine ar fi să ți se fi făcut zob casa, și-a zis ea. Să-ți rămână toată familia pe drumuri, fără casă și fără un ban. Dacă mă gândesc la ce mi-ai făcut tu mie, dacă mă gândesc la ce le-ai făcut *copiilor pe care ar fi trebuit să-i am*, mi se pare normal să ai parte de o asemenea pedeapsă.

Bazinul pe care îl găsisese Nimit era la o distanță de o jumătate de oră de mers cu mașina. Trebuia traversat un munte, iar aproape de vârf era o pădure populată cu maimuțe. Animalele cenușii stăteau înșirate pe marginea drumului și priveau atente mașinile care treceau, de parcă le ghiceau norocul.

Bazinul se afla într-un loc enigmatic. Era înconjurat de un zid înalt, cu o poartă grea de fier. Nimit a lăsat geamul și l-a